

Ιωάννης Μαξίμοβιτς (†2 Ιουλίου), ο Άγιος της Διασποράς (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Άγιος Ιωάννης γεννήθηκε στις 4 Ιουνίου το 1896 στο χωριό Αντάμοβκα της επαρχίας Χαρκώβ της Νότιας Ρωσίας. Ήταν απόγονος της αριστοκρατικής οικογένειας Μαξίμοβιτς που ένα μέλος αυτής της οικογένειας ανακηρύχτηκε Άγιος του 1916 και είναι ο ιεράρχης Ιωάννης Μαξίμοβιτς Μητροπολίτης Τομπόλσκ που το λείψανό του παραμένει άφθαρτο μέχρι σήμερα στο Τομπόλσκ. Η σχέση του με τους γονείς του ήταν πάντα άριστη. Κατά την παιδική του ηλικία ο Μιχαήλ ήταν φιλάσθενος και έτρωγε λίγο. Ήταν ήσυχο και ευγενικό παιδί με βαθιά θρησκευτικότητα, του άρεσε να διαβάζει βίους Αγίων και να προσεύχεται τα βράδια όρθιος για πολλή ώρα. Τόσο πολύ εντυπωσίασε την παιδαγωγό του που ήταν Γαλλίδα και καθολική που επηρεάστηκε από την χριστιανική ζωή του μικρού Μιχαήλ και βαπτίστηκε Ορθόδοξη.

Σε ηλικία 11 ετών οι γονείς του Μπόρις και Γλαφύρα τον έστειλαν στην Στρατιωτική σχολή της Πολτάβα. Εκεί συνέχισε να ζει με ριζωμένη βαθιά την πίστη του. Εκεί συνάντησε και τον Επίσκοπο της Πολτάβα τον Θεοφάνη που επηρέασε τον Μιχαήλ. Το 1914 τελείωσε την Στρατιωτική σχολή και ήθελε να συνεχίσει τις σπουδές του στην Θεολογική Σχολή του Κιέβου αλλά οι γονείς του

επέμεναν να πάει στην Νομική σχολή και ο Μιχαήλ κάνει υπακοή στους γονείς του. Τα χρόνια πέρασαν και τελείωσε τις σπουδές του. Τότε άρχισε ένα αντιχριστιανικό ρεύμα ν' απλώνεται στην Ρωσία, όμως ο Μιχαήλ είχε βαθειά μέσα του την πίστη και ήταν τολμηρός.

Το 1921 φεύγει όλη η οικογένειά του και εγκαθίσταται στην Γιουγκοσλαβία όπου σπούδασε στο Βελιγράδι στην Θεολογική σχολή και για να μπορεί να ζήσει πουλούσε εφημερίδες. Το 1924 χειροθετείται αναγνώστης στην Ρωσική Εκκλησία του Βελιγραδίου από τον Επίσκοπο Αντώνιο και το 1926 χειροτονήθηκε διάκος και εκάρη μοναχός με τ' όνομα Ιωάννης στο Μοναστήρι του Μίλκοβ. Αργότερα μέχρι το 1934 διορίστηκε στην Ιερατική σχολή στην πόλη Βιτώλ της Σερβίας και τελούσε λειτουργίες και στα Ελληνικά για τους Έλληνες της περιοχής που τον αγαπούσαν πολύ.

Το 1934 εκλέγεται Επίσκοπος Σαγκάης. Φτάνει εκεί στις 21 Νοεμβρίου το 1934 και βρίσκει μια μισοκτισμένη Εκκλησία και με κάποια προβλήματα στους κατοίκους που προσπάθησε να τους βοηθήσει ώστε να έρθει η ειρήνη, οργάνωσε ορφανοτροφείο και το αφιερώνει στον Άγιο Τύχωνα του Ζαντόσκ. Μάζευε άρρωστα φτωχά και πεινασμένα παιδιά από τους δρόμους και τα στενά της Σαγγάης και ξεκίνησε με 8 παιδιά και στο τέλος έφτασε τα 3.500 παιδιά.

Η ζωή του ήταν πολύ ασκητική. Έτρωγε μια φορά την ημέρα. Την πρώτη και την τελευταία εβδομάδα της Μ. Σαρακοστής δεν έτρωγε καθόλου και την υπόλοιπη νηστεία όπως και στη νηστεία των Χριστουγέννων έτρωγε μόνο πρόσφορο.

Τις νύχτες προσευχόταν πολύ και κοιμόταν πολύ λίγο. Ο Θεός του έδωσε το προορατικό χάρισμα και οι προσευχές του έφερναν την θεραπεία. Καθημερινά ήταν κοντά στους ασθενείς, τους εξομολογούσε, τους κοινωνούσε και προσευχόταν γονατιστός γι' αυτούς. Όταν ήρθαν στην Κίνα οι κομμουνιστές έφυγε ο Άγιος το 1951 στην Αμερική μεταφέροντας το ποίμνιο του. Οι Επίσκοποι της Συνόδου αποφασίζουν και τον στέλνουν στην Επισκοπή του Παρισιού και των Βρυξελλών. Έτσι ο Άγιος τελούσε θείες λειτουργίες στα Γαλλικά, στα Ολλανδικά, όπως τελούσε πρώτα στα Ελληνικά, στα Κινέζικα και στα Αγγλικά. Έμενε σ' ένα κελλί που ήταν ένα μικρό δωμάτιο με μικρά κουτιά με γράμματα μέσα, ένα τραπέζι, ένα καναπέ και μια σακούλα με ξερά πρόσφορα. Φορούσε πέδιλα ή παντόφλες και πολλές φορές ήταν και ξυπόλητος γιατί τα έδινε στους φτωχούς. Κάλτσες δεν φορούσε, ανεξάρτητα από τις καιρικές συνθήκες. Όταν προσευχόταν στην Αγία Τράπεζα το άκτιστο φως τον έλουζε και δεν πατούσε στην γη.

Το 1962 στις 21 Νοεμβρίου τον στέλνουν στο Σαν Φρανσίσκο ως Επίσκοπο στην Ρωσική Εκκλησία της διασποράς.

Τελούσε καθημερινά την Θεία Λειτουργία και το Άγιο Δισκάριο ήταν πάντοτε γεμάτο γιατί μνημόνευε πλήθος ονομάτων. Από κάθε τσέπη του έβγαζε χαρτάκια με ονόματα και κάθε μέρα προστίθενται και άλλα ονόματα από τα γράμματα που του έστελναν και του ζητούσαν να κάνει προσευχή. Στην Μεγάλη Είσοδο των Τιμίων Δώρων ξαναδιάβαζε πάλι τα ονόματα που εν τω μεταξύ του είχαν δώσει και άλλα και αργούσε πολύ. Μετά την θεία Λειτουργία παρέμενε για ώρες στην Εκκλησία.

Ο Άγιος Ιωάννης κοιμήθηκε το Σάββατο στις 2 Ιουλίου το 1966. Είχε πάει στο Σιάτλ μαζί με την θαυματουργική εικόνα της Παναγίας του Κούρση. Μόλις τελείωσε την Θεία Λειτουργία και αφού πέρασε 3 ώρες προσευχόμενος μέσα στο ιερό πήγε στο δωμάτιο του να ξεκουραστεί, κάθισε στην πολυθρόνα του και στις 4 παρά δέκα το απόγευμα κοιμήθηκε τον αιώνιο ύπνο ήρεμα χωρίς πόνο. Ακούστηκε ένας θόρυβος και όταν μπήκαν μέσα τον βρήκαν κάτω πεσμένο από την πολυθρόνα του και όπως λένε προγνώριζε την ημέρα του θανάτου του και ήξερε ότι ο θάνατός του πλησιάζει και είχε προετοιμαστεί όπως οι μεγάλοι Άγιοι της Εκκλησίας μας. Σχεδόν 24 ώρες αργότερα το σώμα του έφθασε στον Καθεδρικό Ναό του Σαν Φρανσίσκο που ο ίδιος είχε ολοκληρώσει. Τον προϋπάντησαν οι κληρικοί, έγινε ολονύχτια αγρυπνία, διάβαζαν το ψαλτήρι και όλοι αγρυπνούσαν για τελευταία φορά μαζί του. Ο κόσμος ερχόταν για να προσκυνήσει και να χαιρετήσει για τελευταία φορά τον Δεσπότη τους. Τον κήδεψαν στις 7 Ιουλίου το απόγευμα. Το σώμα του τόσες μέρες δεν είχε κανένα σημάδι αποσύνθεσης και όλοι ακουμπούσαν επάνω του σταυρούς λουλούδια και νήπια για να πάρουν την ευλογία και μερικοί Ιεράρχες τα εγκόλπιά τους.

Μετά το τελευταίο ασπασμό έγινε 3 φορές η λιτάνευση του Ιερού λειψάνου του γύρω από τον Ναό. Το φέρετρο το βάσταζαν ορφανά που ο Άγιος είχε σώσει και μεγαλώσει στην Σαγγάη. Το φθινόπωρο του 1993 η Σύνοδος των Επισκόπων της Αμερικής με υπεύθυνο τον Αρχιεπίσκοπο Αντώνιο του Σαν Φρανσίσκο, άνοιξαν με φόβο Θεού και προσευχή το φέρετρο. Το πρόσωπο του Αγίου ήταν σκεπασμένο με τον αέρα και η ματιά τους έπεσε στ' άφθαρτα χέρια του. Ξεσκέπασαν και το πρόσωπο του και αποκαλύφθηκε και το άφθαρτο πρόσωπο του. Αποφασίστηκε την επόμενη χρονιά το 1994 στις 2 Ιουλίου να γίνει η ανακήρυξη του Αγίου επίσημα πλέον.